

Komentáře k čínské komunistické straně

1. část

Co je komunistická strana?

Toto je první z devíti Komentářů k Čínské komunistické straně (noviny Epoch Times z 9. prosince 2004)

Více než 5 000 let Číňané vytvářeli velkolepou civilizaci v zemi napájené Žlutou řekou a řekou Jang-c'-ťiang. Během tohoto dlouhého časového období dynastie přicházely a odcházely a čínská kultura vzkvétala a upadala. Veliké a dojmavé příběhy se odehrály na historickém jevišti Číny.

Rok 1840, který historikové běžně považují za počátek současné čínské éry, pro Čínu odstartoval cestu od tradice k modernizaci. Čínská civilizace prošla čtyřmi hlavními epizodami (událostmi) výzev a reakcí. První tři: Invaze spojených anglicko-francouzských sil do Beijingu na počátku 60. let 19. století, čínsko-japonská válka v roce 1894 a rusko-japonská válka na severovýchodním území Číny v roce 1906. Na ně odpověděla Čína postupným přibližováním se Západu, především dovozem moderního zboží a zbraní. Změnami institucí během reformního hnutí v roce 1898, pokusem o zřízení ústavního zákona v závěru pozdní dynastie Čching a později demokratickou revolucí v roce 1911.

Koncem 2. světové války, ačkoli z ní Čína vyšla vítězně, nepatřila mezi silné mocnosti té doby. Mnozí Číňané věřili, že při prvních třech událostech reakce selhaly. Hnutí 4. května mělo vyústit ke čtvrtému pokusu reagovat na předešlé výzvy a vyvrcholit úplným přizpůsobením se čínské kultury Západu skrze komunistické hnutí a jeho krajní revoluci.

Tento článek se týká dopadu komunistického hnutí a Komunistické strany na čínskou civilizaci. Ohlédneme-li se zpět: Téměř 100 milionů lidí zemřelo nepřirozenou smrtí za posledních 160 let čínské historie. Po tom všem, co se stalo s čínskou tradiční kulturou a civilizacím, ať už si to Číňané sami vybrali nebo jim to bylo vnuceno z vnějšku. Jaké jsou důsledky?

I. Spoléhání se na násilí a útisk (teror) k získání a udržení moci

„Komunisté pohrdají skrýváním svých názorů a záměrů. Otevřeně prohlásili, že jejich výsledků může být dosaženo pouze násilným svržením všech nynějších společenských poměrů.“ Tato citace pochází ze závěrečného odstavce Komunistického manifestu, což je základní a nejdůležitější dokument Komunistické strany. Násilí zůstává jediným prostředkem, kterým Komunistická strana získala moc. Tento charakteristický rys byl a je předáván do všech následujících útvarů a způsobů Strany, které vznikly od jejich prvopočátků.

První Komunistická strana na světě byla ve skutečnosti založena až mnoho let po smrti Karla Marxe. Z Velké říjnové socialistické revoluce v roce 1917 se zrodila Všeruská komunistická strana (Bolševici), později známá jako Komunistická strana Sovětského svazu. Tato strana

vyrostla z použití násilí proti „třídnímu nepříteli“ a byla udržována prostřednictvím násilí vůči členům Strany a běžným občanům nařčeným ze zrady. Během stalinských čistek ve 30. letech 20. století Sovětská komunistická strana zmasakrovala více než 20 milionů takzvaných špiónů, zrádců a podezřelých z odlišných názorů.

Čínská komunistická strana (ČKS) zahájila svou existenci jako odnož Sovětské komunistické strany na Třetí komunistické internacionále. Proto přirozeně zdědila sklon k zabíjení. Během první čínské komunisticko-kuomintangské civilní války v letech 1927 – 1936 spadl počet obyvatel v provincii Ťiang-si z více než 20 milionů na přibližně 10 milionů. Jen z těchto čísel je patrná škoda způsobená použitím násilí.

Užívání násilí se může stát nevyhnutelným při pokoušení se o získání politické moci, ale nikdy se doposud nevyskytl režim tolik dychtící po zabíjení jako ČKS, zvláště v jinak klidných, mírových obdobích. Od roku 1949 počet obětí násilí ČKS překonal celkový součet ztrát na životech během válek vedených v letech 1927 – 1949.

Vynikajícím příkladem použití násilí Komunistickou stranou je její podpora *Khmerovi „Rouge“* v Kambodži. Pod *KR* byla vyvražděna čtvrtina kambodžské populace, mnozí s čínským původem. Čína stále blokuje snahy mezinárodního společenství postavit *KR* před soud, stejně jako odhalení podílu ČKS na této genocidě.

ČKS má blízké konekce s některými nejbrutálnějšími politickými hnutími a režimy. Kromě *KR* s Komunistickou stranou v Indonésii, na Filipínách, v Malajsii, ve Vietnamu, v Barmě, Laosu, Nepálu. Všechny byli a jsou podporováni ČKS. Mnozí vůdčí představitelé těchto komunistických stran jsou Číňané a někteří se dodnes skrývají v Číně.

Zvěrstva dalších komunistických stran s maoistickým základem: Jihoamerické *Zářící cesty* a japonské *Rudé armády* byly odsouzeny světovým společenstvím.

Jednou z teorií, kterou komunisté používají, je sociální Darwinismus. Komunistická strana aplikuje Darwinovo mezidruhové soutěžení (kompetici) na lidské vztahy a lidské dějiny. Tvrdí, že třídní boj je jediná hnací síla společenského pokroku. Boj se proto stal prvotní „vírou“ komunistické strany, nástrojem k získání a udržení politické kontroly. Známa Maova slova jasně prozrazují tuto logiku o přežití nejsilnějších: „Když je v Číně 800 milionů lidí, jak by to mohlo fungovat bez boje?“

I jiná Maova prohlášení se podobně proslavila: Kulturní revoluce by se měla opakovat každých 7 až 8 let. ČKS si opakovaně násilím podrobovala lidi a děsila je. Každý boj a každé hnutí sloužilo jako cvičení v teroru, a proto se Číňané třásli ve svých srdcích a stávali se postupně víc a víc zotročovanými pod kontrolou ČKS.

Dnes se terorismus stal úhlavním nepřítelem civilizovaného, svobodného světa. ČKS se cvičí v násilném terorizování, díky státnímu aparátu ve větším měřítku, mnohem déle trvá a jeho důsledky jsou mnohem ničivější. Ani v těchto dnech, ve 21. století, bychom neměli zapomínat na tuto průvodní vlastnost komunistické strany, neboť čím strana byla určuje její budoucnost.

II. Používání lži k ospravedlňování násilí

Úroveň civilizace se může měřit tím, jaký stupeň násilí byl režimem použit. Při třídění dle používání násilí, komunistické režimy jasně představují ohromný krok zpět v lidské civilizaci. Naneštěstí je komunistická strana považována za pokrokovou (progresivní) těmi, kteří věří, že násilí je prostředek nezbytný ke společenskému pokroku.

Tato akceptace (přijetí) násilí musí být posuzována skrze druhou průvodní vlastnost komunistické strany: používání podvodů, klamů a lží.

„Od mládí jsme považovali USA za obdivuhodnou zemi. Věříme, že je to zčásti díky skutečnosti, že USA nikdy neokupovalo jinou zemi, ani nezahájila žádný útok vůči Číně. A co je ještě podstatnější, Číňané si uchovávají o USA dobrý dojem, založený na demokratické a nepředpojaté, otevřené povaze USA.“

Tento výňatek pochází z úvodníku vydaného 4. července 1947 v oficiálních novinách ČKS Xinhua Ribao. Pouhé 3 roky poté vyslala ČKS vojáky, aby bojovali s americkými vojsky v Severní Korey. A vylíčila Američany jako nejhorší imperialisty na světě. Každý Číňan z hlavní oblasti by byl překvapen, kdyby si přečetl tento 50 let starý úvodník. ČKS zakázala všechny publikace citující podobné rané pasáže.

Od nástupu k moci používá ČKS lži k odstraňování kontrarevolucionářů, ke „spolupráci“ veřejných a soukromých iniciativ, k proti pravicovému hnutí, ke Kulturní revoluci, k masakru na náměstí Tiananmen a nejnověji k pronásledování Falun Gongu. Nejvíce neblaze proslulým případem bylo pronásledování intelektuálů v roce 1957. ČKS vyzvala intelektuály, aby poskytli své názory, ale potom je perzekvovala jako „pravičáky“. Využila jejich vlastní projevy jako důkazy jejich „zločinů“. Když někteří kritizovali perzekuce jako spiknutí (konspiraci) či temný komplot. Mao veřejně prohlásil: „To není temný komplot, ale otevřená lest.“

Podvod a lži hráli a hrají velmi důležitou roli při získávání a udržování vlády ČKS. Čína se těší nejdelším a nejúplnějším dějinám na světě. Číňané, především čínští intelektuálové se dlouho drželi víry v použití historie k odhadnutí nynější skutečnosti a navíc k dosažení osobního duševního zdokonalení. Aby historie sloužila současnému režimu, ČKS zavedla praxi měnění a zatajování historických pravd. ČKS ve své propagandě a publikacích přepsala historii od doby tak dávné jako *Jaro a Podzim* (770 – 476 př.n.l.) a *Válčících států* (475 – 221 př.n.l.) až po tak nedávnou jako Kulturní revoluce. Takové pozměňování historie pokračovalo více než 50 let od roku 1949. Veškeré snahy o uvedení historických pravd na pravou míru byly ČKS blokovány.

Když se násilí stalo příliš slabým k udržení moci, ČKS sáhla po podvodu a lžích, které sloužily k ospravedlnění a maskování vlády násilí.

Musíme připustit, že podvod a lži nebyly vynalezeny komunistickou stranou, nýbrž jsou starodávnými nectnostmi, jež komunisté využili beze studu. ČKS slíbila půdu rolníkům, továrny dělníkům, svobodu a demokracii intelektuálům a mír všem. Žádný z těchto slibů neuskutečnila. Jedna generace Číňanů zemřela podvedená, druhá je nadále podváděna. To je největší bolest čínského lidu, nejnešťastnější aspekt čínského národa.

III. Stále se měnící zásady (principy)

Komunistická strana typicky mění své principy často. Od svého založení měla ČKS 16 národních reprezentativních schůzí a změnila zákony Strany 16krát. Za více než 5 desetiletí, kdy vládla, udělala ČKS 5 velkých úprav zemské ústavy.

Ideálem komunistické strany je sociální rovnost vedoucí ke komunistické společnosti. Nicméně Čína pod komunistickou vládou zakusila rychle se zvětšující ekonomické nerovnosti. Mnozí členové ČKS zbohatli, zatímco miliony čínských občanů jsou zabředlí v chudobě.

Vedoucí teorie ČKS vyvíjející se od marxismu k maoismu, dnes obsahují i Dengovi myšlenky a Jiangovi „Tři protesty“. Marxismus a maoismus nejsou vůbec slučitelné s Dengovými a Jiangovými ideologiemi – jsou opačné. Míchanice komunistických teorií používaná ČKS je vskutku raritou v lidských dějinách.

Vyvíjející se principy komunistické strany jeden druhému do značné míry odporují. Od myšlenky celosvětového spojení (globální integrace), přes stát – národ k dnešnímu krajnímu nacionalismu. Od zrušení veškerého soukromého vlastnictví a všech vykořisťujících tříd k dnešní představě povýšených kapitalistů, kteří se přidali ke Straně. Včerejší zásady jsou v dnešní politice zpátečnické a další změny se dají očekávat zítra. Bez ohledu na to, jak často ČKS mění své zásady, cíl zůstává jasný: získávání a udržení moci a neomezené vlády nad celou společností.

V dějinách ČKS se vyskytlo více než 10 revolučních bojů „na život a na smrt“. Ve skutečnosti se všechny tyto boje časově kryly s přesuny moci podle změn základních principů Strany.

Každá změna v principech vzešla z nevyhnutelné krize, které ČKS čelila a která ohrožovala její legitimitu a přežití. Ať už šlo o spolupráci (kolaboraci) se stranou Kuomintang, proamerickou zahraniční politiku, ekonomickou reformu a rozmach (expanzi) trhu, nebo podpora a prosazování nacionalismu – každé z těchto rozhodnutí se objevilo ve chvíli krize a všechna měla co do činění s upevňováním moci. Každý cyklus skupinového trpění pronásledováním následovalo zrušení této perzekuce, spojené se změnami v základních principech ČKS.

Na Západě mají rčení: Pravdy jsou trvalé, lži proměnlivé, nestálé. V tomto přísloví je moudrost.

IV. Jak principy Strany nahradily lidské cítění

ČKS je leninistický panovačný režim. Od svého vzniku ustanovila 3 základní linie: politickou, intelektuální a organizační. Politická se vztahuje k vytyčování cílů, intelektuální odpovídá za filozofické opodstatnění komunistické strany a organizační se stará o to, jak dosáhnout cílů Strany. Členové ČKS, stejně jako všichni ovládaní ČKS nejdříve a v první řadě dostanou rozkazy, které vyžadují bezpodmínečnou poslušnost. To je náplň činnosti organizační linie.

V Číně většina lidí ví o dvojí osobnosti členů ČKS. V soukromém prostředí jsou obyčejnými lidskými bytostmi s pocity štěstí, vzteku, lítosti a radosti. Mají ctnosti a nedostatky běžných lidí. Mohou být rodiči, manželi, manželkami, nebo přáteli. Ale nad

lidskou přirozenost a pocity si postavily principy Strany, které – podle požadavků komunistické strany – přesahují lidskost. Proto se lidskost stala relativní a proměnlivou, zatímco zásady Strany jsou absolutní, mimo jakoukoli pochybnost či námitky.

Během Kulturní revoluce se otcové a synové navzájem mučili, manželé spolu zápasili, studenti a učitelé na sebe navzájem donášeli, a matky s dcerami spolu jednaly jako s nepřáteli. Zásady Strany podněcovaly spory a nenávist. V počátcích vlády ČKS byly i někteří nejvyšší představitelé Strany bezmocní proti označení jejich rodinných příslušníků za třídní nepřátele. Až sem je zavedla stranická ustanovení.

Moc principů Strany nad jednotlivci vyplývá z jejich celý život trvajících naočkovávání (indoktrinace). Tento trénink začíná v mateřské škole, kde jsou odměňovány Stranou schválené odpovědi na otázky. Odpovědi, které se přiči běžnému lidskému rozumu a dětské povaze. Od základní školy po univerzitu se studentům dostává politické výchovy dle zásad komunistické strany. Nepřizpůsobiví neprojdou (neabsolvují) a nejsou připuštěni k promoci.

Člen Strany musí zůstat důsledně v souladu s linií vytyčenou Stranou, když mluví na veřejnosti. Bez ohledu na osobní cítění. Organizační struktura ČKS je gigantická pyramida s ústřední mocí na vrcholu. Ta kontroluje cel(ičk)ou hierarchii. Tato jedinečná struktura představuje jeden z nejdůležitějších rysů režimu ČKS. Tento rys pomáhá vytvářet neomezenou poslušnost (absolutní konformitu).

Dnes se ČKS zvrhla (zdegenerovala) v politický subjekt bojující o udržení vlastních sebeckých zájmů. Již dále neusiluje o žádný z ušlechtilých cílů komunismu. Nicméně komunistické organizační struktury zůstávají a požadavek bezpodmínečné poslušnosti (konformity) se nezměnil. Strana postavila sebe samu nad lidskost a lidskou přirozenost, odstraňuje jakoukoli organizaci či osobu považovanou za škodlivou pro její vlastní moc, ať jde o obyčejné občany nebo vysoké hodnostáře ČKS.

V. Duch zla odporující přírodě a lidské přirozenosti

Na rozdíl od komunistického režimu, nekomunistické společnosti, i ty trpící v područí zkosnatělých totalitárních vlád a diktatur, často povolují alespoň jistý stupeň samoorganizace a sebeurčení. Starobylá čínská společnost byla v podstatě ovládána podle dvojí struktury. Venkovské oblasti měly ve středu nezávislé sociální organizace klany, zatímco městské se uspořádaly kolem cechů. Vláda odshora dolů nepřesahovala úroveň kraje.

Nacistický režim, jenž se krutostí vyrovná komunistické straně, stále ještě neupíral právo na osobní vlastnictví. Komunistické režimy vykořenily jakoukoli formu sociálního uspořádání nezávislou na straně. Nahradila je vysoce centralizovanými donucovacími strukturami.

Pokud se zdola nahoru přirozeně vyskytují společenské struktury umožňující sebeurčení jedince či skupiny, komunistický režim je ve své podstatě proti přírodě.

Komunistická strana neurčuje všeobecná kritéria lidské přirozenosti. Pojetí dobra a zla, stejně jako všechny zákony a pravidla, jsou svévolně manipulovány. Komunisté nestrpí vraždu, vyjma těch zařazených komunistickou stranou do kategorie nepřátel. Synovská

úcta je vítána, kromě k těm rodičům, označeným za třídní nepřátele. Laskavost, čestnost, zdvořilost, moudrost a věrnost jsou všechny dobré, ale nevhodné, když si to Strana přeje nebo si zrovna nechce považovat těchto tradičních ctností. Komunistická strana je vybudována na principech odporujících lidské povaze.

Nekomunistické společnosti obecně uznávají dualitu lidské přirozenosti: dobro a zlo; spoléhají na utkvělé sociální smlouvy k udržení rovnováhy ve společnosti. Nicméně v komunistických společenstvích je samotný pojem lidskosti popírán, ani dobro ani zlo nejsou brány na vědomí. Opomíjení pojmů dobra a zla slouží podle Marxe k úplnému svržení nadstavby staré společnosti.

Komunistická strana nevěří v boha, dokonce ani nedbá (nerespektuje) na hmotnou existenci. „Bitva s nebesy, boj se zemí, zápas proti lidským bytostem – takto žitý život je plný radosti.“ To bylo heslem (motto) ČKS během Kulturní revoluce. Převeliké utrpení bylo uvaleno na čínský lid a čínskou zemi.

Číňané tradičně věří v jednotu nebes a lidských bytostí. Lao-c' řekl v Tao-te-ťing (Knize o cestě a ctnosti): „Lidé se řídí zemí, země se řídí nebesy, nebesa následují Tao, a Tao následuje to, co je přirozené.“ Lidské bytosti a příroda existují v harmonickém vztahu uvnitř ustavičného vesmíru.

V Manifestu komunismu Marx prohlásil, že: „V roce 1848 přízrak obchází Evropu – přízrak komunismu.“ O století později se komunistická strana ukázala být vskutku zlým zjevením – proti nebi, zemi a lidským bytostem. Odporuje povaze vesmíru.

VI. Některé rysy posedlosti zlem

Samotné orgány komunistické strany se nikdy nepodílejí na výnosných (produktivních) či tvůrčích činnostech. Jakmile jednou uchopí moc, připojí se k lidem a kontrolují je a manipulují jimi. Rozšíří svou moc dolů až k nejzákladnější jednotce společnosti kvůli strachu ze ztráty kontroly. Zmonopolizují zdroje výroby (produkce) a vyrvou ze společnosti blahobyt.

V Číně se ČKS rozšířila všude a ovládá vše, ale nikdo nikdy neviděl výpisy z účtů ČKS, jen ty pro stát, místní (lokální) vlády a podniky. Komunální (samosprávní) úředníci jsou od ústřední vlády po vesnické výbory venkovských oblastí vždy zařazeni níže než komunistický kádr. Výdaje strany jsou zabezpečovány komunálními jednotkami a vyúčtovávány v komunálním systému.

Organizace ČKS formuje zlo. ČKS je napojena na každou malou jednotku a hluboce proniká do každé buňky Čínské společnosti, takto ovládá čínský národ a vysává jeho energii.

Tato příznačná struktura posedlosti zlem existovala v lidské historii v minulosti - buď částečně nebo přechodně. Nikdy nepůsobila tak dlouho a nekontrolovala společnost tak úplně, jako za vlády komunistické strany.

Z tohoto důvodu žijí čínští rolníci v chudobě a otroctví. Musí podporovat tradiční komunální úředníky, stejně jako mnohé komunistické kádry.

Z tohoto důvodu jsou čínští dělníci ohroženi nezaměstnaností. Posedlá ČKS vyčerpávala fondy továren po mnoho let.

Z tohoto důvodu shledali čínští intelektuálové dosažení svobody myšlení příliš obtížným. Kromě svých správců, má ČKS stíny natahující se všude, kteří nic nedělají, jen monitorují lidi.

Podle moderní politické vědy, moc pochází ze tří hlavních zdrojů: Síly, bohatství a vědomostí. Komunistická strana se nikdy nerozpakovala použít násilí k okradání lidí o jejich majetek. A co je důležitější: Připravila lidi o svobodu projevu a tisku. Posedlost zlem ČKS kontroluje společnost tak neprodyšně, že to může být ztěženo srovnáváno s jiným režimem na světě.

VII. Zbavení se kontroly ČKS

Všechny věci pod nebesy procházejí životním cyklem narození, dospívání, úpadku a smrti.

Od chvíle, kdy Marx před více než stoletím zveřejnil „obcházející přízraku komunismu“, se komunistická strana rozšířila po celém světě jako smrtící epidemie, zabila stovky milionů životů a sebrala majetek a svobodu.

Základní doktrínou komunistické strany je zabavení veškerého soukromého majetku, stejně jako odstranění vykořisťující třídy. Soukromé vlastnictví tvoří základ všech lidských práv a často přináší národní kulturu. Lidé okradení o soukromé vlastnictví ztrácejí také svobodu mysli a ducha. Dále mohou ztratit svobodné získávání společenských a politických práv.

Čelíc krizi, aby přežila, byla ČKS v 80. letech 20. století donucena k ekonomickým reformám. Některá práva na soukromý majetek byla lidem navrácena. Tím vznikla skulina v mohutné mašinérii přesné kontroly ČKS. Tato slabina se začala zvětšovat, jak se členové ČKS snažili nahromadit svá osobní jmění.

Parazit ČKS, podporovaný silou, klamem a častým měněním zásad, prozradil známky rozkladu. Znervózněl při každém nepatrném vyrušení. Pokoušel se zachránit hromaděním většího bohatství a zpřísněním kontroly, leč tyto počiny jen přispěly k zesílení krize.

Dnešní Čína se zdá být prosperující, ale sociální rozpory dosáhly úrovně nikdy dříve nevidané. Využívajíc politických technik minulosti, se ČKS možná pokouší o jakýsi ústup. Popírá a bere zpět předešlé pronásledování demokratického hnutí na náměstí Tiananmen, nebo Falun Gongu, a vytváří si z další skupiny svého vybraného nepřítele, na němž pokračuje v nácvičování síly teroru.

Tváří v tvář výzvam za posledních sto let, čínský národ odpověděl dovozem zbraní, reformou systému a uskutečněním extrémních, násilných revolucí. Nespočet životů bylo

ztraceno, tradiční čínská kultura zpusťla. Vypadá to, že odezvy selhaly. Když agitace a úzkost naplnily čínskou mysl, ČKS využila příležitosti a vstoupila na scénu. A od té doby řídí tuto starodávnou civilizaci.

V budoucích úkolech si čínští lidé budou muset nevyhnutelně zvolit znovu. Bez ohledu na to, jak si zvolí, každý čínský občan musí rozumět tomu, že jakákoli přetrvávající naděje v ČKS jen zhorší škody způsobené čínskému národu a vloží novou energii do posednutí ČKS.

Musíme opustit všechny iluze a vytvořit si svá vlastní pozorování a rozhodnutí. Jedině pak se můžeme zbavit noční můry vlády ČKS, trvající více než posledních 50 let. Ve jménu svobodného národa můžeme obnovit čínskou civilizaci stavící na respektování lidské přirozenosti a soucitu ke všem.